

Éjszakai üzenet

DEBRECENI BOGLÁRKA

A lány boldogan szaladt a kórház felé. Arra gondolt, elújságolja Eva mamának, hogy papok és cafkák buliban volt a fősulin, a pink miniszoknyáját vette fel, meg azt a dögös, áttört mintás fekete túsarkút, ami tökéletesen passzol az aprólyukú necchez, a vörös rúzshoz és körömlakkhoz, az összeállítás pedig olyan jól sikerült, hogy az összes pasi neki csapta a szelet, még a sebész főorvos is, aki a csinos, Monroe-hasonmás barátnőjével érkezett a partira. Eva mama szerette a pikáns történeteket, a főorvosokat meg pláne, a vakbélműtete után azzal hívta fel magára egy jóképű belgyógyász figyelmét, hogy piros szatén szalagból masnit kötött a combjára, ezért egyértelmű, hogy főorvosnak mindenképpen szerepelnie kell az elbeszélésében, így lesz igazán érdekes a sztori, és Eva mama büszke lesz rá, hogy az ő vére csörgedezik az ereiben, a Zednikovicova vér nem válik vízzé. Gondolta, ezen jól fognak mulatni, Eva mama életkedve azonnal visszatér, másnap már át is szállítják az intenzívről a kardiológiára, egy hét múlva pedig hazamehet. Sietett, néhány perc múlva a klinika bejáratához ért, elhagyta a portát. Nem várt a lassú betegszállító liftre, felrohant a lépcsőn az ötödikre, és ragyogó arccal kérdezte a nővért, amikor nem találta Eva mamát a megszokott helyén, hol lehet, úgy vélte, az elmúlt héten pletyzás nélkül is sokat javult az állapota. A nővér intett neki, hogy kövesse. Nemsokára egy hosszú, zöld csempékkel kirakott folyosólabirintusban kanyarogtak az alagsorban. Kezdte elveszíteni a lélekjelenlétét. Mikor megérkeztek, összeugrott a gyomra, itt valami tévedés lehet, mondta, de a nővér otthagya az üvegbetétes, lengőszárnyú ajtó előtt. Mint egy gyásztávirat, régi, rozsdásszélű zománctábla

hirdette: elfekvő. Az ajtó mögött az anyja állt, sürgette, hogy igyekezzen, nemsokára lejár a látogatási idő. A kórteremben bűdös volt, a falak beitták az öregségszagot, ürülék bűze keveredett a „kék kenőcs” keserűségével, infúziók sorakoztak a falak, katéterek a testek mellett, nyákos izzadság tette nyirkossá a levegőt. Hangtalanul fulladozott. Félt nézett körül, aztán megnyugodott, ismeretlen nénikék feküdtek a rácsos kórházi ágyakon. Az anyja egy aszott bőrű asszonyt bámult. Számára elképzelhetetlennek tűnt, hogy az a tehetetlen test, aminek szájüregét belepte a penész, azonos lehet azzal a büszke, csinos nővel, aki hetvenévesen sem lépett ki az utcára smink nélkül, és néhány nappal korábban még élete nagy szerelméről mesélt. Az anyja azt kérdezte, miért nem lépsz közelebb? Abban a pillanatban Eva mama a szemébe nézett. A lány felsikított. Az anyja kirángatta a kórteremből, hagyd abba, kiáltotta, nem sírhatsz, nem sajnálhatod! De a lány nem bírta abbahagyni, zokogás rázta a testét, mert tudta, hogy vége. Eva mama félt. A lány a halállal nézett farkasszemet. A szubjektív kommunikációs technikát alkalmazta. Éjszaka felébredt és elképzelte a fényt, ami összeköti őt Eva mamával és a világegyetemmel. Elküldte az üzenetet. Másnap már nem ment be a kórházba, nem volt kihez. A nővér telefonált. Látta Eva mamát. A fény felé repült.

